

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele společnosti **T. I. C. C. R. a.s.**, zastoupeného Mgr. Zbyškem Jarošem, advokátem se sídlem v Praze 4, Zelený pruh 95/97, za účasti **Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení**, se sídlem v Brně, Malinovského nám. 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 9. 2005, č. j. 30 Ca 21/2005 - 20,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 9. 2005, č. j. 30 Ca 21/2005 - 20, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení (dále jen „správní orgán“), ze dne 28. 6. 2004, OÚSŘ U 04/27572/Do, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Stavebního úřadu Úřadu městské části Brno - Tuřany ze dne 17. 3. 2004, č. j. 2789/02-Ku, jímž byl zamítnut návrh stěžovatele na vydání rozhodnutí o zřízení věcného břemene k nemovitostem v rozhodnutí blíže specifikovaným dle ust. § 91 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o telekomunikacích“).

Kasační stížnost podal stěžovatel z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „s. ř. s.“), neboť se domnívá, že soud nesprávně interpretoval ustanovení § 108 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též „stavební zákon“), v souvislosti s ustanoveními § 90 odst. 1 a § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích týkající se institutu vyvlastnění dle stavebního zákona a zřízení věcného břemene dle zákona o telekomunikacích, v důsledku čehož vydal nezákonné rozhodnutí, ačkoliv stěžovatel splnil všechny zákonné podmínky vyžadované ke zřízení věcného břemene. Ze zákona o telekomunikacích jako zvláštního předpisu vyplývá, že držitel telekomunikační licence je povinen pokusit se uzavřít s vlastníkem dotčené nemovitosti smlouvu o zřízení věcného břemene, když tento pokus je povinen prokázat v případě návrhu na zřízení věcného břemene. Časové hledisko však není pro rozhodování stavebního úřadu o zřízení věcného břemene významné a časový okamžik „před zahájením stavby“ se váže pouze k povinnosti držitele telekomunikační licence pokusit se uzavřít dohodu s vlastníkem dotčených pozemků. Zákonem, na jehož základě dojde ke zřízení věcného břemene, je zákon o telekomunikacích jako zákon speciální, který má při aplikaci přednost před obecnou právní úpravou obsaženou ve stavebním zákoně. Zákon o telekomunikacích je tak zvláštním zákonem ve smyslu ust. § 108 odst. 1 stavebního zákona. Stěžovatel dále zdůraznil, že je oprávněn uvedené stavby nejen zřídit, ale i provozovat. Žádný právní předpis nestanovuje jako podmínku pro zřízení věcného břemene, že toto bude zřízeno před realizací stavby, a proto nelze připustit restriktivní výklad shora uvedených ustanovení, neboť kdyby to byl úmysl zákonodárce, nic by nebránilo v tom, aby takový požadavek v zákoně výslovně stanovil. Stěžovatel dále odkázal na argumentaci použitou v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 2. 2003, sp. zn. 22 Ca 221/2002. Navrhl zrušení rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Účastník řízení ke kasační stížnosti vyjádření nepodal.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle ust. § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích pro zajištění výkonu oprávnění podle § 90 odst. 1 písm. a) a b) uzavře držitel telekomunikační licence ke zřizování a provozování veřejné telekomunikační sítě nebo držitel osvědčení o registraci ke zřizování a provozování veřejných telekomunikačních sítí určených výhradně k jednosměrnému šíření televizních signálů po vedení s vlastníkem dotčené nemovitosti před zahájením stavby písemnou dohodu o zřízení věcného břemene k dotčené nemovitosti za jednorázovou úhradu. Nedojde-li k dohodě, rozhodne o zřízení věcného břemene a výši jednorázové úhrady obecný stavební úřad na návrh držitele telekomunikační licence ke zřizování a provozování veřejné telekomunikační sítě nebo držitele osvědčení o registraci ke zřizování a provozování veřejných telekomunikačních sítí určených výhradně k jednosměrnému šíření televizních signálů po vedení.

Zásadní stížní námitkou je nesouhlas stěžovatele s výkladem ust. § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích tak, jak byl v napadeném rozhodnutí proveden krajským soudem. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že předmětná otázka již byla v jeho praxi řešena opakovaně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2005, č. j. 5 As 11/2003 - 67), přičemž tento názor byl v poslední řadě podroben i zhodnocení

rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu (který ve věci rozhodoval k návrhu vyjádřenému v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 7 As 67/2005 - 33). Rozšířený senát však svým rozhodnutím ze dne 20. 3. 2007, sp. zn. 7 As 67/2005, jen potvrdil stávající judikaturu, když bylo konstatováno, že omezení vlastnického práva, k nimž zákonodárce v zákoně o telekomunikacích přistoupil, je proporcionální, tedy v souladu s jinými ústavněprávními garancemi a současně šetří i jejich podstatu a smysl ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Omezení vlastnického práva plynoucí z možnosti vyslovit ex actu zřízení věcného břemene k části nemovitosti pro účely zřízení a provozování telekomunikačního podzemního vedení vyplývají dle rozšířeného senátu ze zákona, jsou ve veřejném zájmu a náleží za ně náhrada, proto jsou legitimní a proporcionální. Časový okamžik, kdy by tak mohl orgán veřejné moci konstituovat ono omezení, pak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu nepovažoval z důvodů výše uvedených a rozvedených v předmětném usnesení za určující.

Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že ust. § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích je nutno vykládat pouze tak, že se časová podmínka „před zahájením stavby“ vztahuje pouze na povinnost držitele telekomunikační licence pokusit se uzavřít písemnou dohodu o zřízení věcného břemene k dotčené nemovitosti za jednorázovou úhradu. Toto časové hledisko tak není možné rozšiřovat tak, jak to činí účastník řízení, i na případy, kdy k dohodě mezi shora nastíněnými subjekty nedojde a držitel telekomunikační licence podává návrh na rozhodnutí o zřízení věcného břemene a výši jednorázové úhrady k obecnému stavebnímu úřadu, neboť takovou možnost normativní text neposkytuje. Je proto povinností účastníka řízení, příp. správního orgánu I. stupně, rozhodnout i v takovém případě o návrhu stěžovatele při současném splnění dalších podmínek v souladu s názorem vyjádřeným v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že Krajský soud v Brně pochybil, jestliže dospěl k závěru, že pro možnost účastníka řízení, resp. správního orgánu, rozhodnout o zřízení věcného břemene je určujícím hlediskem časový okamžik „před zahájením stavby“. Z tohoto důvodu shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele důvodnou, proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu pro nesprávné posouzení právní otázky zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle ust. § 110 odst. 2, věty první, s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu